

SIRDSPRIEKŠ

Maijas avīzīte

Nr. 35.

Mazsalaca, 2019. gada novembris

VILNIS PIESKARAS VILNIM... CILVĒKS CILVĒKAM...

Sveicieniņš novembrī!)

Tā nu sanācis, ka jāsāk atkal no jauna veidot un krāt... Ja vien vēlos turpināt šo iesākto darbiņu ar avīzīti. Krājumi datorā līdz ar diska izdegšanu pazuda neatgriezeniski un citur saglabāts netika. Nē, es daudz neskumstu par to, vienīgi mazliet žēl vairāku gadu krātās fotogrāfijas, taču tas dod iespēju atkal radīt no jauna.:) Un - šī nav pirmā reize, kad man datorā saglabātais pazūd...

Vai arī Tev kādreiz sanācis teikt: "Es zinu, bet..." Un tad meklēt dažādus iemeslus, kāpēc es šīs zināšanas nepielietoju SAVĀ dzīvē. Citus mācīt gan mums ļoti patīk, jo es taču tik daudz zinu!)

Tā nu sēžu pie šīs avīzītes veidošanas un domāju par lietām, kam citkārt mazāk pievēršu uzmanību.

Jāsāk taču beidzot domāt un darīt pa jaunam! Bet - kā? Un - ko? Vēl esmu pusceļā. Jūtu tos, kuri nāk aiz manis... Mācos no tiem, kas aizsteigušies tālu priekšā... Priecājos par tiem, ar kuriem ejam vienā solī... Es gribu pasniegt roku gan uz vienu, gan otru pusi, bet katram jau SAVS Ceļš ejams SAVĀ tempā. Arī man!)

Paldies, ka esi!

Ar mīlestību - **Maija**

saule. 24. oktobris.

Tas pats ceļš uz priekšu un atpakaļ
tie paši krasti un tie paši līkloči upei - šķiet
tas viss ļoti sen jau zināms:
gan sīko akmentiņu nokaisītais ceļš
gan arī mirkli kad upes šalkoņā klausoties
silts prieks ielīst pirkstu galos
un pakrūtē

tas pats ceļš uz priekšu un atpakaļ -
ik pakalns ceļā sen apgūts un sen
skaidri zināms: droša laipa pāri upei - taču
cik eju tik mācos no jauna to
kas nav iezīmējams kartēs:

un iezīmējami nav iešanas laikā satiktie mirkli
un iezīmējami nav
prieka taureņi
pakrūtē

Maija Laukmane

*"Ik mirkli jūrā piedzimst brīvs vilnis. Tas
dodas nezināmajā, tāpat kā katrs nākamais
dzimušais, viens pakaļ otram, reizēm
satiekoties, reizēm tikai noskatoties otra
virzībā. Dažreiz vilnis noglāsta otram vilnim
muguru. Citreiz tie noglāsta krastu, akmeni...
Kādreiz arī cilvēku.*

*Vilnis pieskaras vilnim...
Cilvēks cilvēkam."*

"Klusētājs". Kristīne Muciniece

Kad manā pasaulē lietus līst, es
nemeklēju lietussargu un neslēpjos no tā. Es
ļauju lietum līt, tik dziļi manī, kamēr nomazgā
mīlestību, kura noslēpusies no bailēm, ja nu tai
pāri var nodarīt... Vai mīlestībai var pāri
nodarīt, ja tā ir pati galvenā šajā pasaulē, pati
lielākā, pati gaišākā?

Bailēs domas sapinas savos
attaisnojumos un palīdzības meklējumos,
ārpus sevis. Ārpusē dažreiz var sapīties
melos. Jo klausos... ne sevi, bet visu citu un
tā reizēm nomaldos.

Lai līst, lai līst kaut rudenīgs lietuss...
Tas pūdē nokritušās lapas. Tas pūdē manas
greizās domas.

Kad lietuss būs izlijis cauri man, tik kaila
es būšu savos nodomos... Tik tīra, jo dvēsele
nomazgājusies... no ārpuses un iekšpuses
putekļiem un sodrējiem...

Es lūdzu...

Lai dvēsele pār domām, ik rītu,
putekļus slauka, atver logu svaigam un
spīgtam gaisam, pirmajam rīta Saules
staram... Arī tad lietuss var līt, tas VARAVĪKSNI
manā pasaulē vīs.. Un Mīlestībā visu tīs...

Arī tad, kad lietuss var vēji vai visu no
zemes gribēs noslaucīt... Arī tad... Arī tad...

Sarmīte Šmite

- Es ienīstu šo dienu! – teica

Cilvēks, atnākot mājās. Dusmas un nīgrums iegūlies sejā, pompozi svinēja uzvaru.

- Es jau ienīstu šo dienu! – teica Cilvēks, tikko notrausis Nakti no skropstām!

Mīļie Cilvēki, ko jūs darāt! – skumji nopūtās Diena. - Vai tad es esmu vainīga pie tā, ka jūs neprotat tikt galā ar savām emocijām, darbiem un iedalītajām sekundēm un stundām? Jā. Tieši tā. Jūs neprotat tikt galā tieši ar Sevi un Laika limitu. Un visā vainojat mani. Cik muļķīgi. Un nežēlīgi.

Es nāku pie jums katru rītu, jauna un svaiga, labiem nodomiem un saulainu Labu rītu! Pat, ja saules nav, es nesu jums gaismu, lai varat rosīties, mīlēt, augt un vairoties. Katru vakaru es dodu iespēju sajūst gandarījumu par manā laikā pateiktajiem labajiem vārdiem vistuvākajiem, gāztajiem kalniem un pasniegtajām rokām grūtdieņiem. Bet – vai tad no manis ir atkarīgs tas, ka jūs labu vārdu vietā lejat sēnalas un dāļājat naidu? Vai es vainīga, ka slinkojat pie kārtējās kafijas krūzes, aprunājot vai pusi pasaules vai būvējat gaisīgas un simtiem horizontu tālas sapņu pilis? Vai es vainīga, ka jūs nepaspiedzat nevienam palīdzīgu roku, jo jums liekas, ka tas atgādina par jūsu Tukšajām sirdīm un mērķiem?

Bet, mīļie mani! Es esmu tikai iepakojums. Izpildītājs. Kas ir pasūtītājs? Laiks. Tas jums visiem ir devis vienlīdzīgas iespējas. Vai jūs nabagi, vai bagāti, slimi vai veseli, kamēr vien es katram no jums, visiem ir vienāds Laiks. 24 stundas, stundā – 60 minūtes, minūtē – 60 sekundes. Tikai jūs varat izlemt, ko darīt, kā izmantot šo tekošo dāvanu. Kur es vainīga, ka jums citas lietas prātā?

Man sāp, ja mani zākā. Man sāp, ja par mani saka – ienīstu! Bet es taču Jūs mīlu! Es nāku ar atvērtiem cīruļu treļļiem, skaistāko saullēktu, čaukstošāko lietu un gurkstošāko sniegu. Es nāku ar atvērtiem logiem, kas nes svaigu un pulsējošu gaisu, daļu no dzīvības. Bet jūs? Jūs ar kādām domām mostaties?

„Cik atkal naudas no manis nosūks darbinieki? Riebīgais boss - atkal liks strādāt pa desmit lāgiem, kā čūska ielaižot manī savu nogurušo indi.

Vakar sakļiedzu uz māti, tagad atkal viņa bāzīs man acīs to veselību gadsimtu. Atkal laulātais no manis gribēs uzmanību!

Bērni atkal neliks mieru, neļaus pagulēt, pastrādāt...”

Un tā joprojām...

Domās, kas ir pilnas ērkšķu, iznīcinoša spēka, kas spētu pat akmenī izdedzināt caurumu. Kur nu vēl nest man padomu, kādu vēlaties izpildījumu laika posmā no rīta līdz vakaram. No mošanās līdz gulēt iešanai.

Cik no jums mostas ar domu par mīlestību, par to, ko jūs katrs pats varat darīt, lai šodien būtu izdevusies, par spīti vakardienai? Kam šodien varētu uzsmaidīt un pateikt labu vārdu? Es neatbildu par to, ko darīja Vakardiena. Vakardienā jūs. Es katru rītu nāku kā tikko no jauna piedzimusi. Tieši jums.

Ai, mīļie, mīļie... Un kas būtu, ja es kādu rītu pie jums vairs neatnāktu? Jauna un pilna iespējām... Būt!

- Jauna diena nāks, būs labāka, es zinu, jo centīšos! – teica Cilvēks, atnākot mājās. Gaišs cerību pilns nogurums ieritinājās viņa sejā, lai patērētu ar Mieru.

- Šī diena būs tik brīnišķīga, cik es pats to darīšu tādu! – teica cilvēks, uzsmaidījis Rītam, noliekot Nakti zem spilvena.

Ar sirsnību,
Ze Minka

Katram Jaunā laikmeta enerģiju pieredze ir unikāla, tomēr ir noteiktas pazīmes, ar kurām saskaras gandrīz visi. Stāsts parasti sākas tā, ka visu mūžu (cik jau nu katram viņš garš) Tu esi gājis pa tādu kā taisni nospraustu ceļu vai kursu. Ar noteiktiem mērķiem, vēlmēm, sapņiem, tomēr līdz šim Tu neesi apzinājies, cik ļoti to visu ir ietekmējusi sabiedrība, audzināšana, kultūra, mediji un paradumi. Un, ka patiesībā Tavu dzīvi un identitāti ir veidojuši šie ārējie faktori, nevis Tu pats. Visa pamatā ir bijuši materiālie, fiziskie un pasauliskie centieni apmierināt savas ego vajadzības. Un tad pēkšņi Tevi apciemo Jaunā laikmeta enerģijas un visu Tavu līdzšinējo dzīvi "apgriež kājām gaisā". Tu sāc sev uzdot jautājumus par dzīves mērķi, Tavu lomu tajā visā, identitāti un jēgu.

Tas ir brīdis, kad Tavs Ego sāk ieplaisāt un Tu uz pasauli sāk skatīties savādākām acīm. Tomēr tam visam līdzī nāk nenoteiktība, šaubas, bailes, nesaprašana un lielākā neziņa, kāda Tavā dzīvē līdz šim ir bijusi.

Kāpēc? Tāpēc, ka visu līdzšinējo dzīvi Tu esi pavadījis dzīvojot pēc noteikta modeļa/scenārija, bet tagad tas viss sāk brukt. Tavs pamats zem kājām ir sašūpots, Tu sēdi laivā un nezini, uz kuru pusi airēt tālāk. Kur atrast to vietu, kurai Tu jutīsies piederīgs. Un kas ir vēl paradoksālāk, lai cik biedējošs būtu šis jaunais ceļš, Tu vairs nespēj dzīvot vai, precīzāk būtu teikt, eksistēt, kā to darīji līdz šim. Tas, kas iepriekš darbojās, tagad vienkārši vairs nestrādā. Tu ciet gan fiziski, gan emocionāli un pat ļoti, jo tavs Ego joprojām izmisīgi tver pēc iespējas atgūt kontroli pār notiekošo, bet tās dienas ir pagājušas.

Tu vairs nevari izlikties, ka Tu nezini to, ko tu zini. Tu vari ieiet noliegšanas fāzē un izlikties, ka nekas nav noticis un mainījies, bet tādā veidā Tu nekad neiegūsi iekšējo mieru un

piepildījumu Dvēselē. Un šis ir tas brīdis, kad ir jāapzinās, ka Atmošanās uz visiem laikiem ir mainījusi Tavu dzīves kursu.

Nav universālas formulas visiem, kā jau labi zinām, katram savs ceļš ejams. Tāpēc mans ieteikums ir - esi pacietīgs un ļaujies šim procesam. Turpini mācīties. Turpini attīstīties un meklēt atbildes. Turpini strādāt ar sevi. Uzticies savai intuīcijai, ieklausies tajā. Tikai nesteidzies, neej laikam pa priekšu, neatļauj savu rīcību vadīt bailēm un nepacietībai. Ja tu vēlies atpūsties - atpūties. Ja vēlies lasīt neskaitāmu daudzumu grāmatu, rakstu par garīgām tēmām - dari to. Ja vēlies stundām medītēt - medītē. Ja vēlies neko nedarīt - nedari. Tikai neizdari spriedumus, balstoties pēc principa, kas ir pareizi un kas ir nepareizi.

Šis ir Tavs sirds ceļš.

Indu Puri

*Tev klusumā vēstules rakstu
vēlmju zvaigznes, kad lejup slīd -
nav man žēl, ja kāds cits arī lasa,
varbūt mīluma trūkst tam šobrīd,
varbūt nejūt, ka degošā zvaigzne
visiem, ne vienai man spīd -
ne to aizsniegt, ne līdzī sev aiznest -
mīlēt mirdzumu atļauts vien brīd'.*

Sarma Upesleja

Raksti arī savas pārdomas, radošos darbiņus un ierosmes līdz katra mēneša **25.datumam** uz e-pastu: reinvalidemaija@gmail.com
www.draugiem.lv ; www.facebook.lv
Ar mīlestību, pateicību un prieku fotografēja,
rakstīto savāca un šo radīja – **Maija Reinvalde**